

РЕЗОЛЮЦІЯ
II Міжнародної науково-практичної конференції
«Тенденції розвитку соціального служіння в Україні: історія,
практика, стан і перспективи»
23-24 травня 2018 року

Християнство завжди відіграло ключову роль в історії становлення та розвитку соціального служіння. Освіта, медицина, благодійність та інші сфери діяльності суспільства формувались на принципах милосердя, любові, доброчинності. Сучасний період світової та вітчизняної історії як ніколи вимагає взаємної соціальної допомоги.

Заслухавши і обговоривши доповіді, представлені на конференції, її учасники схвалили наступні рекомендації:

1. Необхідна державно-законодавча підтримка доброчинної справи меценатів, спонсорів, благодійних фондів у сприянні вирішення соціальних проблем. Потрібна масштабна програма координації дій уряду та меценатів, благодійних організацій. Доброчинність має стати серйозним чинником соціальної політики нашої країни.

2. Важливою є робота з батьками. Учитель має надавати батькам методологічні вказівки та рекомендації з означеної проблеми. Сім'я та школа повинні висувати єдині вимоги до виховання дитини. Завдяки співпраці школи з батьками, діти мають змогу жити в атмосфері взаєморозуміння та довіри.

3. Соціальний захист дітей з інвалідністю є одним з пріоритетів соціальної політики сучасної та сильної держави. Реабілітаційні заходи стосовно дітей з інвалідністю мають розширюватись за рахунок розвитку сфери соціальної реабілітації, яка повинна починатися досить рано, щоб діти з інвалідністю в ранньому віці могли максимально розвинути свої природні здібності без відриву від сім'ї і в подальшому своєчасно та найбільш повно інтегруватися у сучасне суспільство.

4. Досліджуючи проблему виховання духовних і моральних якостей у підготовці майбутніх учителів в останні десятиліття практичного досвіду організації духовно-етичного виховання дітей і молоді, висувають такі вимоги:

– розробка альтернативних напрямів діяльності педагога по духовно-етичному вихованню, враховуючи і форми домашньої освіти, різноманітність програм духовно-етичного виховання;

– зміна методів викладання;

– розробка змісту духовно-етичного виховання на основі принципу врахування регіональних особливостей;

– наявність інтеграційних процесів в змісті, як спеціальних програм, так і програм загальноосвітніх дисциплін;

5. Сучасний стан духовного виховання підростаючого покоління потребує належної уваги зі сторони духовенства та представників освітньої сфери. Щоб досягнути багатоплановості і внутрішню динаміку важливості

відносин вчитель-священик, слід розглядати це питання на широкому загальнодержавному рівні. Це дасть можливість сформувати соціально і морально духовне суспільство.

6. Соціальне вчення православної Церкви являє собою богословське осмислення сучасного суспільного життя українців. У межах кордонів соціальної доктрини Церква розглядає широке коло питань щодо природи та сенсу існування людини на землі, взаємовідносин Церкви і суспільства. Це вимагає поглибленого обміну досвідом із світськими благодійними фонами, організаціями та учбовими закладами як в теоретичній так і практичній сфері діяльності.

7. Формування нових освітніх програм з підготовки спеціалістів соціальної роботи на рівні університетської освіти підтверджує запит суспільства і держави в необхідності підвищення статусу професій сфери соціальної роботи як в духовно-моральному так і в матеріальному сенсі.